

λων αξιωματικῶν ἀπεπειράθη νὰ κακοποιήσῃ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετέβη μέχρι τῆς οἰκίας του, τὸν πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Βούλγαρην· « Ἄλλως, εἶπεν ὁ μνησθεὶς πληρεξούσιος, ἐὰν μείνωσιν ἀτιμώρητοι οἱ ἀποστατήσαντες καὶ μελετήσαντες ἐγκληματικὴν πράξιν κατὰ τοῦ προέδρου,πραγ- γέλλω ὅτι θὰ ἐπέλθῃ νεωτέρα καταιγὶς πρὸς συμφο- ρὰν τῆς Πατρίδος. »

« Πολλοὶ τῶν πληρεξουσίων τότε εἶπον, ὅτι εἰς τὴν νέαν κυβερνήσιν ἀπόκειται νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέ- οντα, καὶ ἡ συνεδρίασις διελύθη. »

Ἡ Συνέλευσις ἀπεφάσισε νὰ ἐρευνηθῶσι τὰ ἔγγραφα τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως· ὁ δὲ πρέσβυς τῆς Ρωσίας ἀπήτησεν ἐξ ὀνόματος τῆς Κυβερνήσεως αὐτοῦ νὰ μείνῃ ἄθικτος ἡ μετὰ τῶν ξένων ἡγεμόνων ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία.

Περὶ βασιλέως οὐδεὶς λόγος.

Περὶ τὴν 14 ὥραν Π. Μ. τῆς 13 τοῦ ἐνεστῶτος ἐγένετο σφοδρὸς σεισμὸς εἰς Ἀθήνας διαρκέσας οὐκ ὀλίγον· πολλῶν οἰκιῶν τοῖχοι ἐσχίσθησαν. Παρὰ Θεοῦ ἡ νοθεσίς.

Ὁ λόγος τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν βουλευτικῶν συνεδριάσεων περιεῖχε καὶ περὶ τῶν Ἑλ- ληνικῶν τὰ ἑξῆς·

« Γενομένης ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ χηρεῦ- σαντος τοῦ θρόνου, τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἐξέφρασε διακαῆ ἐπιθυμίαν νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος ὁ πρίγκηψ Ἀλφρέδος. Ἡ αὐθόρμητος καὶ ἔλως ἀπρόκλητος αὕτη αἰ- τησις, ἥτις ἀποδεικνύει ὅτι τὰ ἀγαθὰ ὅσα ὀφείλονται εἰς τὰς ἀρχάς καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀγγλικοῦ πολιτεύματος ἐκτι- μῶνται κατ' ἀξίαν, οὐ μόνον εὐχαρίστησεν, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειαν εἰλκυσε τῆς βασιλίσσης. Ἐνεκα ὅμως διπλω- ματικῶν ὑποχρεώσεων καὶ ἄλλων λόγων δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὴν γενικὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους εὐχὴν. Ἐλπίζει δὲ ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δι' οὗς λόγους ἐστρεψε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ἡγεμονόπαιδα Ἀλφρέδον, θέλει ἐκλέξῃ ἡγεμόνα, ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος θέλει ἀπο- λαύει τῶν εὐεργετημάτων τῆς ἐσωτερικῆς εὐδαιμονίας, καὶ τηρήσῃ σχέσεις εἰρηνικάς μετὰ τῶν ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐὰν δὲ, οὕτω πως γινομένων τῶν πραγμάτων, ἡ πολιτεία τῆς Ἑπτανήσου δηλώσῃ σταθερὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ βασίλισσα θέλει φανῇ εὐδιάθετος νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης τοῦ 1815 ἔτους, δι' ἧς ἡ πολιτεία αὕτη ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀγγλίας. »

Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ἀνωτέρου λόγου ἐγένοντο δι- ξοδικώταται συζητήσεις εἰς ἀμφοτέρας τὰς Ἀγγλικὰς Βου- λὰς περὶ τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, καθ' ἣς λόγοι εὐμε- νεῖς ἐρρήθησαν περὶ Ἑλλάδος. Τὸ ὑπουργεῖον ἐδήλωσεν ἐπι- στήμως ὅτι ἀπόφασιν ἔχει ν' ἀποδώσῃ τὰς ἐπτά νήσους εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἀξιοσημείω- τα δὲ πρὸ πάντων εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ λόρδου Ρωσέλ ῥη- θέντα ταῦτα· « Δύο ἀδελφεὶ, ἐνδόξους ἔχουσιν ἀναμνήσεις, ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλλάς, ὑψοῦσι τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἐλευθερίας· δὲν θέλει ἄρα δοξασθῇ ἡ τῆς Μ. Βρετανίας κυ-

βέρνησις συντελοῦσα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς εὐχῆς αὐτῶν· τοιαύτη πολιτικὴ δὲν εἶναι παρ' ἡμῖν νέα ἀλλὰ προκείμενη, καὶ ταύτην ἠκολουθήταμεν ἐντε Ὀλλανδία καὶ Πορτογαλ- λία καὶ Βελγίον καὶ ἐν Ἑλλάδι. »

Ἀλλὰ καὶ ὁ λόρδος Πάλμερστον ὁμιλήσας ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων περὶ τῆς Ἑπτανήσου, προσέθετο λόγους διαθρύπτοντας τὴν ἑλληνικὴν φιλαυτίαν· « Δικαίως, εἶπεν, ἐπήνεσαν τὴν Ἑλλάδα, διότι ἔδειξε πολλὴν φρόνησιν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπὸ ἡγεμόνα ἱκανόν καὶ ὑπὸ μόνιμον κυβέρνησιν θέλουσιν εὐημερήσει. Οἱ πρόγονοι αὐ- τῶν διεκρίθησαν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς διανοητικῆς ἐ- νεργείας· εἶχον καὶ ποιητὰς καὶ ῥήτορας καὶ στρατηγοὺς καὶ πολιτικούς ἀνδράς καὶ ζωγράφους καὶ γλύπτας τῆς πρῶ- τῆς τάξεως. Δὲν βλέπω ἄρα διὰ τί καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν με- γάλων ἐκείνων ἀνδρῶν δὲν θέλουσι πατήσαι τὰ ἔγνη τῶν πατέρων αὐτῶν. Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι χάρις εἰς μυστη- ριώδη τινὰ ἐπιρροὴν εἰς λαὸς διακρίνεται πάντοτε διὰ τῶν αὐτῶν προτερημάτων ἐναντίον τῶν ἀλλεπαλλήλων μεταδο- λῶν· ἄρα καὶ οἱ Ἕλληνες, τυγχάντες ἀγαθῆς κυβερνήσεως, δύνανται νὰ ταχθῶσι μετὰ τῶν σοφοτέρων καὶ διαπρεπε- στέρων τῆς Εὐρώπης ἔθνων. »

Ἀπεδίωσεν ἐσχάτως ὁ πιστότερος τῶν φίλων καὶ μέγας εὐεργέτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ διὰ τοῦτο καὶ πολέτης Ἕλλην ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζηνί ἐθνικῆς Συνελεύσεως Ἑλβετὸς Εὐνάρδος. Ἡ Συνέλευσις ἀπεφάσισε νὰ ἐκφράσῃ δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν χήραν αὐτοῦ τὴν πάνδημον λύπην τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Περὶ τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀνδρός θέλομεν γράφει καὶ ἀκολουθῶς.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

—ooo—

Φυλ. 307.

Σελ. 465—στήλ. 2—στίχ. 7—γρ. καὶ ἐνταῦθα, διὰ τῶν

Σελ. 465—στήλ. 2—στίχ. 18—γρ. ὑπαγορευσαν

Σελ. 466—στήλ. 2—στίχ. 41—γρ. ἐσχόλασε. Φαίνεται

Φυλλάδιον 308.

Σ. 509 στήλ. β'. Ποίησις. β'. γραφὴ ἀντὶ καρπούς γρ. καρποί.

Φυλλάδιον 309.

Σ. 520 στήλ. β'. στίχ. 46 ἀντὶ τοῦ τῶν γρ. ταύτην

Σ. 535 στήλ. α'. στίχ. 26 ἀντὶ ἐκατοστῆς γρ. ἐκατοστῆς

Εἰς τινὰ δ' ἀντίτυπα τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου ἀναγνώσκειν

Σ. 535 σ. α'. στίχ. 4 καὶ 5, ἀντὶ τοῦς βαθυτέροις τὰς βαθυτέρας

Σ. 530 σ. β'. στίχ. 40, ἀντὶ οἰκοδομοῦντες οἰκονομοῦντες

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ φυλλάδιῳ 308 αἰνίγματος

—ooo—

Τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, Χ.

Ἐληπμονήθη κατὰ παραδρομὴν νὰ προστεθῇ μετὰ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐκδοσμένων ἐφημερίδων (ἴδε σελ. 543 τοῦ πα- ρόντος φυλλαδίου) καὶ τρίτη ἐν Τριπόλει δημοσιευομένη « ἡ Φωνὴ τῶν Ἐπαρχιῶν. » Ὡστε ἔλος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφη- μερίδων εἶναι 59.